

Waltter A. Rautala

GARKOKS DRAN

Viimeinen Yliherra

osa 1

Garkoks Dran
Viimeinen ylihera
osa 1

Ensijulkaisu 2018
Garkoks Dran, Viimeinen Yliherra osa 1

© 2018 Waltter A. Rautala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6463-3

Waltter A. Rautala

Garkoks Dran

Viimeinen yliherra

osa 1

Esipuhe

Maailmassamme on monia mysteerejä, mutta mikään niistä ei ole yhtä suuri, kuin menneisyytemme. Elämme maailmassa, jossa historia on voittajien kirjoittama ja vain kuolleet tietävät totuuden. Jokaista yksityiskohtaa ja näkökulmaa on mahdotonta kirjoittaa ylös. Mutta tästä huolimatta, yhden näkökulman puuttuminen, voi muuttaa kaiken mitä tiedämme.

Tarinamme kertoo aikakaudesta, joka edeltää vanhimpiakin kirjattuja historian tapahtumia. Maailmaamme hallitsivat silloin monet älylliset rodut ja lajit, joiden kehittyneet kulttuurit ja yhteisöt, asuttivat maailmaa idästä länteen.

Kääpiöt, kekseliäät ja ahkerat, asuttivat useimmat suuret vuoristot ja maanalaiset luolastot. Heidän taitoihinsa kuuluivat uusien tieteiden opiskelu, sekä taikuuden ja tieteen yhdistely. He olivat pyöreitä ja lyhyitä, noin metrin pituisia ja parrakkaita.

Örkit, brutaalit ja vahvat, vihreä- tai ruskeaihoiset, olivat yksi kookkaimmista älyllisistä lajeista. He asuivat pienissä kylissä, kallioilla ja kanjoneissa. He olivat myös taitavia suurriistan metsästäjiä. Heidän lakinsa ja säädöksensä poikkeisivat muista roduista, mutta he asuivat sopuisasti eristyksissä.

Erirotuiset haltiat, kauniit ja pitkäikäiset, olivat ensimmäiset olennot, jotka perustivat sivilisaation. He asuttivat monia erilaisia alueita, joihin he olivat parhaiten sopeutuneet. He olivat kaikki lahjakkaita taian käyttäjiä ja olivat ensimmäinen laji, joka oppi käyttämään taikuutta. Vaikka haltioita oli monia eri rotuja, heitä kaikkia yhdisti pitkät, suipot korvat.

Metsänhaltiat asuttivat synkimmät metsät ja tiheimmät viidakot. Heidän läheisyys luonnon kanssa, antoi heille paljon viisautta eläimistä, kasveista ja muista luontokappaleista. Heidän metsiinsä rakennetut talot ja linnakkeet, olivat muille roduille vaikeita löytää. Heidät oli helppo tunnistaa näiden kastanjanruskeasta ihonväristä ja terävistä silmistä.

Suurhaltiat, joiden valtaiset ja loisteliaat kaupungit ja laajat viljelmät, hallitsivat suurimman osan tasangoista ja preerioista. Suurhaltioiden ihot olivat kellertäviä tai vaaleanruskeita, ja he olivat pisimmät kaikista haltioista. Heidän ylhäinen elämäntapa ja korkea oppineisuus, nostattivat heidät ihailun ja kateuden kohteeksi, muiden haltiarotujen kesken. Suurhaltiat toimivat usein suosionsa ja luotettavuutensa takia kaikkien lajien kesken, poliittisten ongelmien ja riitojen sovittelijoina.

Jäähaltiat olivat vakaimmat ja hiljaisimmat kaikista haltiaroduista ja ehkä jopa kaikista älyllisistä lajeista. He asuttivat pohjoisimpia ja jäisimpiä alueita, jotka olivat liian kylmiä muiden rotujen siedettäväksi. Eristyneestä elämäntavasta huolimatta, he eivät karttaneet muita rotuja ja

olivat useimmiten vieraanvaraisia. Heidän vankat kivitalot ja jäälinnat olivat suurimman osan vuodesta lumen peitossa. Tämä auttoi heitä elämään rauhassa. Nuorten jäähaltioiden ihot olivat jäänsiniset, mutta vanhetessa ne muuttuivat lumenvalkoisiksi.

Mustahaltiat olivat haltioista eniten pelätyt. Heidän ihonsa olivat tummanharmaat, ja heidän silmänsä olivat oranssit tai jopa punaiset. Mustahaltioita oli ennen vanhaan vainottu heidän pelottavan ulkonäkönsä takia, mutta myöhemmin heidät oli hyväksytty osaksi haltiyhteisöitä ympäri maailmaa. He olivat sortonsa aikana oppineet monia salaperäisiä taitoja. Näiden ansiosta, he olivat tulleet taitaviksi kaupparatsuiksi, vakoojiksi ja henkivartijoiksi.

Merenneidot ja *Vetehiset* asuttivat meriä. Heidän vedenalaisten linnojen ja asumuksien takia, maalla elävien rotujen kanssa kanssakäyminen oli vaikeata. Tästä syystä merenväki ei ollut päässyt osaksi pinnalla asuvien yhteisöön. Tämä johti siihen, että merenneidot, jotka olivat hyvin kauniita, usein joutuivat salametsästäjien kaappaamiksi ja myydyiksi rikkaille yksilöille.

Maailmassamme oli myös monenlaisia muita lajeja ja hirviöitä, kuten *jättiläisiä*, jotka elivät joko yksin tai pienissä ryhmissä erämaassa. *Draconoideja* (ihmislohikäärmeitä) jotka polveutuivat suoraan lohikäärmeistä ja asuivat laumoissa ympäri maailmaa, lohikäärmeiden pesien lähetyville. *Arachneja*, jättiläishämähäkkejä, joilla oli ihmismäinen ylävartalo. *Peikkoja*, jotka elivät pienissä joukoissa vuorilla tai luolissa. *Hiisiä*, jotka eleivät kääpiöiden läheisyydessä tuholaisina ja raadonsyöjinä. Ja monia muita eri hirviöitä ja olentoja.

Lisäksi oli yksi laji, joka erosi muista, *demonit*. Ne elivät siellä, minne muiden olentojen sielut joutuvat kuoltuaan, Kuollessa Maailmassa. Toisin kuin muut lajit, demonit kykenivät liikkumaan tuonpuoleisesta elävien maailmaan vaivatta.

Koska Kuollut Maailma oli pimeä ja eloton, demonit ottivat väkivalloin eläviltä sen, mitä he eivät saaneet kotonaan. Ruokaa, karjaa, varusteita, materiaaleja, ylellisyystarvikkeita ja joskus jopa kokonaisrakennuksia.

Aina kun demonit tunkeutuivat elävien maailmaan ryöstöretkillään, heitä odotti kiihkeä taistelu. Demonien pahimpiin verivihollisiin kuuluivat haltiat, jotka vastustivat heitä aina kiivaasti.

Mutta haltioiden miesylivoimasta huolimatta, demonit olivat useimmiten voitokkaita. Demonit olivat isoja, pelottavia, vahvoja, eivätkä kuolleet vanhuuteen. Niiden aistit olivat yhtä terävät kuin petoeläimillä, joten niiltä ei voinut piiloutua normaalein keinoin. Jokainen demoni oli fyysikaltaan ja kyvyiltään erilainen, ja demonit osasivat myös käyttää ainutlaatuisia taikoja. Kaikki tämä teki heistä erittäin vaarallisia ja vaikeita nujertaa, tai edes torjua.

Kaikki nämä rodut tiesivät ja ymmärsivät, että he eivät eläneet yksin tässä maailmankaikkeudessa. Ympäri maailmankaikkeutta jumalat varjelivat kuolevaisten yli, suojellen heitä onnettomuuksilta ja uhkilta. Jumalat antoivat lahjoja niille, jotka palvoivat heitä antamalla kiitoksensa. Näihin lahjoihin kuuluivat myös uutta tietoa ja siunauksia niille, jotka olivat kärsivällisiä. Jumalat eivät suojelleet vain olentoja tällä planeetalla, vaan satoja muita maailmoja ympäri universumia.

Jumalat olivat kauan aikaa sitten ymmärtäneet, että näiden elävien, heikkojen olentojen elämäнкаaret, eivät olleet loputtomia. Kuollessaan, näiden poloisten olioiden sielut joutuivat synkkään ja toivottomaan Kuolleeseen Maailmaan. Niinpä he päättivät; että kuolevaiset, jotka elivät hyväntahtoisesti, oikeudenmukaisesti, auttoivat muita, eivätkä tuottaneet vahinkoa, pääsisivät kuollessaan jumalien perustamaan Paratiisiin.

Vastaavasti ne, jotka olivat eläneet elämänsä synnissä, sortaneet muita, murhanneet tai varastaneet, joutuivat Hornaan. Tulinen alue, jonka jumalat rakensivat osaksi Kuollutta Maailmaa. Loput sielut, jotka eivät kelvanneet Paratiisiin, tai eivät olleet tarpeeksi pahoja Hornaan, joutuivat yhä pimeään Kuolleeseen Maailmaan.

Paratiisi oli valoisa ja loistava maailma. Rajaton ja puhdas, sen kultaiset pilvet ympäröivät saavuttamatonta horisonttia. Tuhannet kirkkaat tähdet koristivat taivasta, joka oli tumma kuin avaruus, mutta valoisa kuin keskipäivän aurinko. Sinne päässeet sielut eivät tunteneet kipua, pelkoa tai nälkää. He saivat ja kykenivät tekemään mitä tahansa, käymään missä tahansa ja olemaan mitä tahansa, heidän mielensä halusi.

Horna oli täysi vastakohta. Se oli kuin valtava vankila, jaettuna useisiin osiin. Läpipääsemätön tulinen seinämä, erotti sen muusta Kuolleesta Maailmasta. Ikuinen vankeus, kipu ja kidutus, odottivat sinne joutuneita sieluja. Rangaistus vastasi rikosta, ja sinne tuomitut sielut joutuivat kestäämään sitä loputtomiin, ilman ulos pääsyä.

Näistä kahdesta vaihtoehdosta huolimatta, suurin osa sieluista joutui yhä Kuolleeseen Maailmaan. Tästä syystä jumalat päättivät, että Kuolleeseen Maailmaan joutuneet sielut, saivat valita joko fyysisen muodon ruumiina tai henkisen muodon aaveena.

Ruumiina olemisen valinneet saivat elää elämänsä Kuolleessa Maailmassa, lähes samalla tavalla kuin elävien maailmassa. Oli tosin pieniä eroja, kuten että he eivät tunteneet kuolemanpelkoa. Aaveena olemassaolon valinneet sielut, eivät tunteneet kipua, nälkää tai puutetta. Mutta samalla, he eivät myöskään pystyneet tuntemaan kylläisyyttä tai mielihyvää. Tästä huolimatta he pystyivät silti nukkumaan ja uneksimaan.

Demoneita tämä sääntö ei koskenut heidän kuollessaan, koska he elivät jo Kuolleessa Maailmassa. Kuollessaan, demonit menettivät kykynsä lisääntyä, kasvaa ja lähteä Kuolleesta Maailmasta. Muuten he pystyivät jatkamaan elämäänsä normaalisti kotimaailmassaan. Ainoana poikkeuksena tähän oli, jos demoni oli ollut niin paha, että tämä tuomittaisiin Hornaan.

Synnynnäisen luonteensa, ja vähien vaihtoehtojen takia, yksikään demoni ei ollut koskaan ansainnut itselleen pääsyä Paratiisiin. Mutta yli 25000 vuotta ennen ajanlaskumme alkua, tämä tosiasia muuttui.

Luku yksi

Kirotut ja siunatut

(60 eD.)

Osa yksi

Tyyni syksyinen ilta laskeutui elävien maailmassa, sinisen, Aurinkoa kiertävän planeetan pinnalla, pohjoisen länsimantereen syrjäisellä alueella.

Pitkä, tumma hahmo seisoj korkealla ilmassa. Hänen yläpuolellaan avautui lähes pilvetön taivas. Taivas oli värjäätynyt oranssiksi ja purppuraksi taivaanrannasta taivaanrantaan, laskevan auringonkajon takia. Hahmon alapuolella levisi kahden vuorijonon välissä oleva laakso. Sen vasen puoli oli peittynyt synkkään sekametsään, jonka sisältä virtasi laakson oikealle puolelle, kirkasvetinen joki.

Vaikka hänen allaan oli valtavan kokoinen laakso, edes pieninkään tuulen vire ei puhaltanut. Oli hiljaista, eikä yksikään lintu lentänyt tai laulanut. Kaikki eläimet olivat paenneet, kuin ne olisivat aistineet lähestyvän myrskyn.

Tämä ylväs, mutta pelottava olento, tuijotti kauas Auringon laskemaan horisonttiin vihreillä, hohtavilla silmillä, odottaen jotain. Hän oli *Skark*, kaikkien demonien yliherra.

Skark oli yli 2570 vuotta vanha, tehden hänestä keskiverto elävään demoniin verrattuna, paljon vanhemman. Hän oli vähän yli neljä metriä pitkä, ihmismäinen ruumiinrakenteeltaan, ja tämän koko olemus näytti voimakkaalta.

Hänellä oli yllään piikikkaita ja koristeellisia haarniskanosia, jotka oli tehty mustasta metallista, jota löytyi vain Kuolleesta Maailmasta. Liikkuvuuden takia, hän oli haarniskoinut vain: päänsä, rintansa, selkensä, alavartalonsa, kyynärvartensa ja säärensä. Selässään hänellä oli musta viitta, joka ylettyi hänen polvitaifeisiinsa.

Skarkin iho oli väriltään punertavan musta, ja hänen kasvonsa olivat peitossa kypärän alla. Hänen paljaat kätensä olivat karkeat, ja hänellä oli mustat kynnet. Kypärän alta näkyi ainoastaan kaksi mustaa, paksua, keskivälistä haaroituvaa sarvea, ja vihreänä hohtavat silmät. Tämän lisäksi kypärän takaosasta, valuivat ulos pitkät, mustat ja sekavat hiukset. Toisin kuin joillain demoneilla, Skarkilla ei ollut siipiä tai häntää, vaan hän leijui ilmassa taikavoimiensa avulla.

Kaikki kuolevaiset rodut tällä planeetalla, tunsivat hänen nimensä ja pelkäsivät hänen voimiaan. Jos demonit koskaan hyökkäsivät maapallolla elävien rotujen kimppuun, oli kaksi toimenpidettä mitkä piti tehdä ennen vastahyökkäystä. Ensiksi oli saatava selville; mikä tai kuka oli vaarassa? Ja toiseksi; johtiko Skark hyökkäystä?

Tämä oli todiste hänen voimistaan. Oli harvinaista, että yksikään hallitsija antaisi sortajan tehdä niin kuin hän halusi; sen sijaan että lähettäisi sotilaita heidän kuolemaansa. Joidenkin sotilaiden oli kerrottu menettäneen järkensä pelosta, vain Skarkin katseen takia. Oli vastassa armeija, hirviöitä taikka jumala, hän ei pelännyt mitään. Kaikki tämä, oli ansainnut Skarkille maineen, joka oli houkutellut hänen rakkaimpansa hänen luoksensa.

Drajenic, katastrofien ja luonnonmullistuksien lohikäärmejumalan tytär, oli yli sata vuotta sitten ihastunut häneen. Heidän liittonsa oli aluksi saanut vihamielisen vastaanoton muilta jumailta. Mutta lopulta Drajenicin isä, *Dragon*, oli antanut periksi ja sallinut liiton. Tämän jälkeen muilla jumalilla ei enää ollut oikeutta puuttua asiaan.

Vaikka jumalatar oli yli kaksituhatta vuotta vanhempi kuin Skark; Drajenic oli edelleen nuori jumalaksi. Drajenic ei ollut vielä täysi-ikäinen tai yhtä vahva kuin isänsä. Tästä huolimatta, Drajenic oli yhä satakertaisesti voimakkaampi kuin Skark, mutta yliherra oli silti huolissaan.

Drajenic oli ollut jo kauan aikaa raskaana ja tänään oli se päivä, kun Drajenicin synnyttäisi. Kaukana hänen selkänsä takana, sijaitsi aukeama, jossa hänen rakkaimpansa oli synnyttämässä.

Pitkään kestäneen hiljaisuuden rikkoi jyrisevä ääni. Laakson kummallakin puolella olevien vuorien huiput alkoivat halkeilla ja irtonaiset lohkat vierivät alas. Tämän oli aiheuttanut Skarkin alapuolella tapahtunut maanjäristys, joka sai maaperän halkeilemaan ja muuttumaan epätasaiseksi. Laakson oikealla puolella oleva joki, virtasi nyt halkeamista maan alle. Vasemmalla puolella oleva synkkä metsä, alkoi yhtäkkiä savuta ja syttyi lopulta tuleen. Kirkkaat liekit leimahtelivat aluksi puiden välissä ja pian nousivat niiden latvoihin.

Seuraavaksi demoni suuntasi katseensa ylös taivasiin. Hän näki kuinka useat, pienet ja eriväriset meteorit, lensivät taivaan halki, iskeytyen satojen kilometrien päähän. Koko laakso kaikui yliluonnolliselta kuulostavalta huudosta, joka olisi saanut jopa suurimmat jättiläiset juoksemaan henkensä edestä.

Skark ymmärsi heti tästä kaikesta tuhosta, että Drajenic oli aloittanut synnytyksen. Mutta kysymys kuului, miksi hän ei ollut rakkaimpansa tukena tämän antaessa uutta elämään heidän lapselleen?

Syy tähän oli yksinkertainen; he kaksi eivät olleet ainoat, jotka tiesivät milloin synnytyksen tulisi tapahtumaan. Skark suuntasi katseensa takaisin auringon laskemaan horisonttiin, ja näki jonkin valtavan ja laajan kimmeltävän laskevassa auringossa. Maisema näytti siltä, kuin kultainen meri olisi hiljalleen lähestynyt heitä kohti.

Skark tähysti kauas horisonttiin ja vahvisti epäilyksensä. Haltia armeija, joka koostui ainakin sadoista tuhansista sotilaista, lähestyi heitä kohti. Kallanväreisistä haarniskoista päätellen, kyseessä oli haltioiden korkeimman luokan sotilaista koostuva *eliittiarmeija*. Se miksi he olivat täällä, oli selvinnyt Skarkille jo sata vuotta sitten.

Osa kaksi

Hiljaa mutta varmasti, haltioiden eliitti armeija lähestyi kohti laaksoa, jossa lohikäärmejumalatar oli synnyttämässä. Valon kaikotessa heidän takanaan ja pimeyden kohotessa heidän edessään, jokainen soturi tunsu heidän vartaloidensa vapisevan väsymyksestä ja pelosta. Ainoat asiat, jotka pitivät heidät liikkeessä, olivat heidän velvollisuudentuntonsa, ylempien upseerien rohkaisevat sanat ja jatkuva adrenaliininvirtaus. He olivat kaikki marssineet kolmetoista päivää, ehkä kauemmin, eri valtioista, eri puolilta maailmaa, saapuakseen tänne tänään.

Heidän varustuksensa painoi paljon, melkein yhtä paljon kuin he itse. Kenelläkään ei ollut varaa pitää yllänsä kevyempää haarniskaa, kun vastassa oli demoneiden johtaja ja jumala. Keihäät, kilvet, miekat, kirveet, kahdenkädenmiekat, salkoaseet, pitkäjouset, varsijouset ja taikasauvat, joilla he olivat aseistautuneet, eivät keventäneet heidän taakkaansa. Jopa armeijan jousimiehet ja velhot, oli puettu raskaaseen, eliittijoukkojen kalkanväreiseen haarniskaan.

Vaikka kaikki haarniskat oli lumottu useilla eri taioilla, niissä ei ollut tilaa mukavuuksille, kuten painonvähentämislumouksille. Ei silloin, kun vastassa oli titaaneja, jotka pystyisivät polttamaan kymmenentuhatta sotilasta tuhaksi, yhdellä iskulla. Niinpä jokainen lumous oli kohdistettu puolustukseen. Ainoastaan kapteeneilla ja sitä ylempillä upseereilla oli ratsut, joko hevonen, yksisarvinen tai pegasos, asemasta riippuen.

Kaikki sotilaat tiesivät tehtävän tärkeyden, ja olivat valmiita tekemään mitä tahansa, sata vuotta kestäneen kampanjan lopettamiseksi. Kaikki tämä oli alkanut kauan sitten, vähän Skarkin and Drajenicin alettua seurustella.

Voimakas ja kuuluisa profeetta, Walaisd Kultakorva, oli ennustanut tällöin.

Kun demonien yliherra ja suomaisen jumalan tytär, tulevat yhteen, heille tulee syntymään lapsi. Tämä lapsi, kaikkien kaatuneiden demonien vihalla ruokittuna, tulee tuomaan tuhannen katastrofin tuhot haltioiden ylle ja näin hävittää heidät kaikki maailmankaikkeudesta.

Muutama päivä sen jälkeen, kun ennustus oli kerrottu, demonien raivostunut yliherra, oli murhannut profeetan. Julkisesti ja raa'asti.

Tämä hyökkäys profeetan kimppuun, oli hälyttänyt jokaisen haltiahallitsijan. Niin kuninkaat, kuningattaret, keisarit, keisarinnat ja papit, kokoontuivat yhteen. Pitkään kestäneen neuvottelun jälkeen tuli selväksi, että lapsi pitäisi tuhota ennen kuin hän varttuisi.

Useiden diplomaattisten lähetystöiden jälkeen, tuli selväksi, että haltiat olivat tässä sodassa yksin. Yksikään toinen laji ei uskaltanut auttaa heitä. Heidän mielestä oli aivan turhaa lähettää sotilaita taistelemaan jumalia vastaan, jos vain haltiat olivat vaarassa. Haltioiden huomattessa olevansa yksin, he päättivät sotasuunnitelmansa.

Näin alkoi satavuotinen kampanja. Veroja nostettiin ja palkkoja laskettiin, että kuningaskunnilla oli varaa suurtehtävän ylläpitämiseen. Useat kaivokset monopolisoitiin ja työntekijöiden sekä orjien määrää lisättiin. Metallia ja työkaluja ostettiin tonneittain muilta kansoilta, eritoten kääpiöiltä.

Haltioiden korkeamman tason koulutuksessa, ekonomia ja luonnontieteet vaihdettiin taistelutaitojen ja sotataktiikkojen opettamiseen. Jokainen lahjakas tai voimakas oppilas, värvättiin heti armeijaan ja sen jälkeen eliittijoukkoihin. Jokainen palkkasotilas värvättiin armeijaan ja tuhansia velhoja ja lumoajia kutsuttiin lumoamaan sotilaiden haarniskoja.

Joka vuosi eliitti armeijaan liittyi tuhansia uusia tulokkaita. Koulutus oli raskasta ja anteeksiantamatonta, sekä kesti yli kolmekymmentä vuotta jokaiselta sotilaalta. Heitä muistutettiin joka päivä siitä, että jos he häviäisivät tulevan taistelun, kaikki, joista he välittäisivät, kuolisivat. Vähitellen eliitti armeija muuttui kaikkein valikoivimmasta sotilasjoukosta, suurimmaksi armeijaksi haltioiden historiankirjoissa.

Yli miljoona sotilasta marssi nyt kohti kohtaloaan, tietäen että he joko kuolisivat tänään tai palaisivat kotiin legendoina. Kaikki ajatukset karkaamisesta tai rivistönsä hylkäämisestä, oli taottu heistä pois kauan aikaa sitten.

Kun ylempiarvoiset upseerit pysähtyivät toinen toisensa jälkeen ja nostivat vasemman kätensä ylös, sotilaat tiesivät pysähtyä. Kaikki sotilaat tunsivat jokaisen lihaksensa ja taipheensa särkevän, mutta eivät antaneet sen näkyä. He tiesivät, ettei tämä kipu merkinnyt mitään.

Kun pysähtymiskäsky oli annettu, kuului toinen käsky, joka kaikui ketjuna ryhmästä toiseen: ”Parantajat, voimaa, NYT!”.

Sotilasjoukkojen keskeltä nousi siellä täällä valkoisia sauvoja, ja kuului samanaikaista loihdintaa. Sauvojen kärjistä purkautui vihreänä kimaltelevia tomupilviä, jotka laskeutuivat sotilaiden päälle.

Marssista väsyneet ja hiestä märät sotilaat, tunsivat jokaisen lihaksensa palaavan täyteen voimaansa. Kaikki heidän nivelensä tuntuivat vetreiltä ja tarmoa täynnä olevilta. Jopa heidän jalkojensa rakot parantuivat. Nuorimmat sotilaat, jotka eivät olleet tunteneet tämän kaltaista rasitusta vielä useasti, tunsivat jopa uusien lihasten kehittyvän.

Taas kerran eturivistä taaksepäin kulki uusi viesti, tällä erää vain korkeimman tason upseereilta: ”Oletteko valmiita!”

Yli miljoona sotilasta karjui myönteisesti, nostaen aseensa ylös ilmaan, näyttäen taistelutahtonsa.

Seuraavaksi kaikki ratsailla olevat upseerit osoittivat oikeilla käsillään eteenpäin ja huusivat: ”MARS! ETEENPÄIN!”

Tasarytmiset marssiaskleet kaikuivat läpi laakson, kun sadat-tuhannet jalat ylittivät epätasaista maastoa. Useat velhot kulkivat edessä, tehden murskautuneen ja vaaralliseksi muuttuneen maaston kulkukelpoiseksi.

Rohkeus ja velvollisuudentunto paloivat jokaisen sotilaan sydämessä, kun he marssivat eteenpäin taisteluvalmiina. He tiesivät, ettei kestäisi enää kuin vain puolituntia, kunnes suuri taistelu alkaisi. Kukaan heidän tuntemansa ei ollut koskaan ennen taistellut jumalaan vastaan, mutta sekään ei estänyt heitä. Kuoleman- ja tuntemattoman pelko olivat kaikonneet heistä täysin.

Osa kolme

Skark oli jo kauan sitten lentänyt takaisin Drajenicin luokse, ennen kuin sotilaat olivat edes ehtineet laakson puoliväliin.

Drajenic istui pienen mäen päällä, joka oli pyöreä ja muotoiltu pesämäiseksi. Drajenicin takana oli kuusi pilaria, joiden päällä paloi tulet. Tulet toivat valoa pimenevään iltaan, saaden pesän näyttämään lämpimältä.

Skark katsoi Drajeniciä iloisena, sillä synnytys oli onnistunut täysin. Vaikka Drajenic istui maassa jalat ristissä, oli hän silti lähes kaksi kertaa Skarkkia pidempi, todellisessa muodossaan. Seisaaltaan, jumalatar olisi ollut melkein kolme kertaa pidempi kuin Skark.

Drajenic oli laskenut siipensä lanteillaan ja hänen häntänsä oli kerällä hänen ympärillään. Drajenicin iho oli erilainen kuin yhdelläkään toisella lohikäärmeellä. Hänen vihertävät suomet olivat soikeita ja näyttivät kuin sileäksi hiotuilta smaragdeilta. Drajenicin siipien nahan värin, näytti puolestaan kuin hiotulta korallilta. Jumalattaren solakan hännän kärjestä, haritti kaksi riviä pieniä, kultaisia piikkejä.

Hänen kasvonsa ja leukansa näyttivät liskomaisilta, mutta hyväntahtoisilta. Hänellä oli lohikäärmeiden tapaan pitkä kaula. Drajenicin pään takaa nousi kuusi sileää, meripihkanväristä, taaksepäin kaartuvaa, pitkää sarvea, jotka muodostivat kruunun. Hänen kätensä näyttivät siroilta, vaikka ne olivatkin suomuiset. Kummassakin kädessä oli viisi sormea ja niiden päissä oli pitkät, marmorinvalkoiset ja terävät kynnet.

Drajenic piti yllään pitkää, valkoista vaatekappaletta, joka peitti hänen käsivarret, vartalon, lantion ja osan sääristä. Vaatekappale oli kirjailtu kultaisilla ja violeteilla, koristeellisilla kuvioilla, joiden merkitystä Skark ei tietänyt.

Käsissään, jumalatar piti häneen verrattuna pientä munaa, joka oli suunnilleen tynnyrin kokoinen. Muna oli kuoreltaan kiiltävän musta, mutta näytti kuin smaragdinvihreä usva liikkuisen sisällä. Munan ympärillä kieppui kultainen pienoissaurinkotuuli, joka piti munaa lämpimänä.

Syleillessään munaa, Drajenic näytti väsyneeltä. Ennen kuin Skark oli lähtenyt tähyttämään vihollisten varalta, Drajenic oli sädehtinyt kirkasta valoa ympärillensä, kuten tavallisesti. Väsymys kertoi, että synnytys oli vaatinut Drajeniciltä paljon energiaa.

Skark katsoi ylös rakkaansa vaaleanpunaisiin, liskomaisiin silmiin ja näki niiden kostuvan kyynelistä. Hän laski päänsä ja nosti kätensä ylöspäin kohti vaimoaan. Drajenic sulki tämän jälkeen silmänsä, nyökkäsi ja ojensi munan Skarkille.

Osa neljä

Armeija oli vihdoin saapunut tarpeeksi lähelle, että sotilaat näkivät Drajenicin. Kukaan heistä ei ollut koskaan ennen nähnyt aitoa jumalaa lähietäisyydeltä ja he kaikki olivat hieman uteliaita. Drajenicin lohikäärmemäisen ulkonäön vuoksi, vain hyvin harvat osasivat kertoa, että jumalatar oli suruissaan. Armeijan kokeneimmat ja älykkäimmät, osasivat heti kertoa, että synnytys oli jo ohi.

Eturivin lähellä, pegasoksilla ratsastaneet haltiakenraalit, nousivat ilmaan ja alkoivat tähystellä ympärillensä. Koko sotasuunnitelman ideana oli tappaa vastasyntynyt sekasikiö, joka uhkasi heidän olemassaoloa. Tämän paikantaminen oli ensimmäinen prioriteetti. He lensivät vähän aikaa Drajenicin ympärillä, pitäen laajan turvaraon heidän välillään.

Yksi kenraaleista äkkäsi jotain, mikä näytti kehdon ja pesän yhdistelmältä. Hän yritti kiinnittää muiden huomion itseensä. Mutta ennen kuin hän pystyi sanomaan edes, 'Hei tuolla takana!', oli jokin tarrautunut hänen pegasoksensa takajalkaan. Kenraali huusi keuhkojensa myöten kauhusta, kun suuri, musta hahmo kiskoi häntä ja hänen ratsuansa maata kohti, suunnattomalla nopeudella.

Skark oli vapaapudotuksessa tarrannut lentävästä hevosesta kiinni. Hänen jalkojensa osuessa maahan, demoni heilautti hevosen maata vasten järjestyttävällä voimalla. Haarniskoidun pegasoksen, ja tämän alle jääneen haltian veri, sisälmykset ja haarniskan palaset, levisivät ympäri tannerta.

Nopeasti mutta arvokkaasti, Skark nousi ylös suoraksi, kohoten yli sotilaiden päiden. Katsellessaan ympärillensä, hän pystyi näkemään ympärillään olevien sotilaitten kauhun kasvavan heidän kasvoillaan. Verilammikosta kohoava, Skarkille tuttu, terävä ja metallinen veren haju; sai yliherran silmät hohtamaan entistä kirkkaampana. Sama humauttava tunne valtasi hänen ruumiinsa, samalla tavalla kuin sadoissa aiemmissa taisteluissa.

Tällä kertaa, vastassa oleva armeija ei jäänyt vain seisomaan ja tutkimaan tilannetta, niin kuin Drajenicin kanssa. Ei, nyt edessä oli tuttu vihollinen. Taaempien rivistöjen velhot ja jousiampujat, tähtäsivät sauvansa ja jousensa ylös; ja yhdessä laukaisivat kiivaan rumputulituksen nuolia ja erikokoisia tulipalloja.

Skark näki, kuinka valtava pilvi nuolia ja oranssina palavia ammuksia, lensi häntä kohti. Käyttäen levitointiloitsua, hän nopeasti repi maasta irti valtavan kalliopalan, jonka aikaisempi maanjäristys oli irrottanut. Skark nosti kiven eteensä alaviistoon ja tunsi, kuinka ankara tulistus sai kiven tärähtelemään. Osa tulipalloista osui hänen sivuilleen tai taakseen, ja niiden räjähdykset synnyttivät hirvittävän metelin. Tulituksen laannuttua, Skark sinkosi kiven eteenpäin hurjalla vauhdilla. Kierivä kivi murskasi ja litisti useita sotilaita allensa kuin valtava kaulin, muuttaen haltiat veriseksi taikinaksi.

Ennen kuin kukaan sotilaista ehti reagoida edelliseen iskuun; Skark nappasi maasta pitkän, kaksiteräisen ja kaksikätsen miekan, ja käytti demonitaikaansa siihen. Ohuet vihreät salamet ympäröivät miekan, muuttaen sen pidemmäksi, terävämmäksi ja paksummaksi, mustaksi sapeliksi. Aseistautuneena, Skark ampaisi sotilaita kohti, viiltäen useiden haarniskojen läpi jokaisella miekan heilautuksella, yhdellä kädellä. Veri ja sisälmykset lensivät kahtia

halkaistujen haarniskoiden sisältä, tahrien taistelukentän. Voimakkaat miekan iskun kalahdukset metallia vasten, peittivät sotilaiden tuskanhuudot.

Yksi kapteeneista ratsunsa selässä, kaikin voimineen, onnistui torjumaan Skarkin miekan iskun. Hänen lumottu ja liekehtivä kahdenkädenmiekka, helähti äänekkäästi iskusta. Mutta tämä ei demonia hidastanut. Skark löi haltiaa päähän vapaalla nyrkillään, niin valtavalla voimalla, että kapteenin kallo murskaantui. Henkensä menettänyt kapteeni, lensi nyrkin iskusta hevosensa selästä, naama murskaantuneena sisäänpäin, kypäränsä sisällä.

Skarkin huomaamatta joukko haltioita, keihäiden kanssa, syöksyi häntä kohti takaapäin. Juuri ennen kuin he olivat päässeet kymmenen metriä päähän Skarkista, he tunsivat hyytävän tuulen ja pysähtyivät. Syynä heidän pysähtymiseen ei ollut heidän huomionsa herpaantuminen. Ennen kuin he ehtivät reagoida, he olivat koteloituneet jäähän, varpaista keihäiden kärkiin.

Jään lähteenä oli Drajenic, joka oli vihdoinkin kerännyt tarpeeksi voimiaan, taistellakseen hieman itse. Jäätyneet sotilaat eivät olleet edes tunteneet vartaloidensa jähmettyvän, ennen kuin he olivat jo jään sisällä.

Drajenicin kutsuma lumimyrsky oli muuttanut kuusikymmentä metriä pitkän ja kymmenen metriä leveän alueen, teräväreunaiseksi jäätiköksi. Jäätikkö oli ahmaissut sisäänsä satoja sotilaita. Ainoat eloon jääneet alueella, olivat ryhmä onnekkaita sotilaita, jotka olivat elossa ripeätoimisen velhon ansiosta. Velho oli loihtinut sekä tuliseinämän, että lämpökilven heidän suojakseen, mutta he olivat nyt ansassa.

Huomatessaan jäätikön, Skark otti rennon seisoma-asennon ja nauroi railakkaasti ylöspäin. Hänen naurunsa kuulosti siltä, kuin psykopaattinen tappokone olisi saanut uuden lelun. Näin oli kirjaimellisesti juuri tapahtunut.

Naurettuaan, Skark painoi vasemman kämmenensä jäätikköä vasten. Kosketuskohdasta alkoi levitä pitkiä, paksuja ja vihreänä hohtavia säröjä, ja jäätikkö alkoi halkeilla. Kuului paukahtelevaa ääntä, kun jäätikkö yhtäkkiä räjähti yläviistossa kaaressa ilmoihin, tuhansina kappaleina.

Tuhannet jääpalat, jäätyneet ruumiinosat ja aseet satoivat alas laajalle alueelle; haavoittaen tai murskaten kenet tahansa, johon ne osuivat. Huono-onnisimmat haltiat joutuivat jopa lävistetyiksi tai mestatuiksi. Sotilaiden huutaessa kauhusta kaaoksen keskellä, Skark jatkoi vieraiden teurastamista.

Drajenic katsoi verilöylyä suruissaan ja häpeissään taaempaa. Vaikka ilta oli jo muuttunut yöksi ja aurinko laskenut, hänen silmänsä näkivät hyvin pimeässä. Jumalattaren

Aikana, jonka nykyinen maailmamme on unohtanut, suuri sata vuotta tekeillä ollut sota on vihdoin ohi. Haltioiden armeija on surmannut kaksi sanoin kuvaamattoman voimakasta titaania, estäen pahaenteisen ennustuksen toteutumisen. Voimakkaat demonit on karkotettu takaisin valtakuntaansa ja kuolevaiset voivat vihdoin elää rauhassa.

Taistelu on jättänyt yhteiskuntaan siunauksensa ja arpensa, mutta todellinen uhka odottaa edelleen horisontissa. Ennustuksen kekäleet kytevät edelleen.

Nuori demonilapsi kantaa valtavaa vastuuta hartioillaan oppiessaan ja varttuessaan. Eristäytyneenä tornissaan yli vuosikymmenen ajan, muutamaa vilkaisua ulkomaailmasta lukuun ottamatta, vain hänen luotetuimmat avustajansa rinnallaan. Hänen tulevaisuutensa ollessa kiveen kirjoitettu ja suurten odotusten kohdistuessa häneen, nuoren demonin on vaikea löytää itseään.

Mutta mitä muuta voisikaan Demonien Yliherran ja jumalattaren äpärlapsi odottaa? Ystäviä? Vapautta? Kaksi maailmaa, joista toinen haluaa tuhota hänet ja toinen johtaa sitä?

Tästä alkaa historian mahtavimman pahiksen taival.

